

BLUE JEANS

Tan.

senzill

com

+ estar

amb tu

BLUE JEANS

Tom.

senzill

COM + v

estar

ambtu

COL-LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *ALGO TAN SENCILLO COMO ESTAR CONTIGO*

PRIMERA EDICIÓ: ABRIL DEL 2017

© FRANCISCO DE PAULA FERNÁNDEZ, 2017

© DE LA TRADUCCIÓ: NÚRIA PARÉS SELLARÈS, 2017

© DE LES IL·LUSTRACIONS: GONZALO MUIÑO

© EDITORIAL PLANETA, S.A.

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2231-4

DIPÒSIT LEGAL: B. 2.360-2017

FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.

CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA

IMPRÈS A: LIBERDÚPLEX

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats

CAPÍTOL 1

Es treu la gorra un instant i es pentina amb un raspall, allisant-se la llarga cabellera rossa. Es mira al mirall del lavabo i es torna a tapar el cap. Li agrada fer-ho des que era petita, quan el seu pare la duia a jugar a futbol, per protegir-se de l'intens sol extremeny. Era portera i no ho feia gens malament. Es llançava valenta a buscar la pilota i no tenia por dels nens amb qui competia. Al contrari. Com més fort era el rival, més es motivava. Els que ja la coneixien no es deixaven enganyar per la dolçor que transmetien els seus preciosos ulls blaus, ni pel seu aspecte de nena maca. La Silvia Urbiola era una autèntica guerrera a dins del camp, i s'havia de suar tinta per marcar-li un gol. Tot i que des de llavors han passat uns quants anys. Ja ha fet els divuit i fa temps que no es posa a sota d'una porteria. I no ho pot negar: ho troba a faltar.

Surt de la 1155 i va cap al menjador, amb el mòbil i el tiquet de l'esmorzar a les mans. És dissabte, molt d'hora, però a ella no li agrada quedar-se al llit fins

tard. Quan es desperta, es dutxa i es posa en marxa. Sense excuses, sense parafernàlia. Encara que sigui cap de setmana. Ja ho feia quan vivia amb els seus pares a Càceres, i a l'apartament que va compartir durant els primers mesos com a universitària. I ho continua fent ara, a la residència Benjamin Franklin.

Va ser una sort no haver-se donat de baixa a la llista d'espera per aconseguir una plaça que quedés lliure. Si ho hagués fet, no hauria tingut l'oportunitat d'ocupar aquella habitació del passadís 1B. I hauria hagut d'aguantar les dues companyes de pis fins a final de curs. Tot i que amb prou feines ha parlat amb els altres residents en els cinc dies que fa que és a la residència, prefereix l'anonimat que no pas l'infern que ha patit en les últimes setmanes. No obstant això, no estaria gens malament conèixer algú amb qui poder xerrar de tant en tant. Però hauria de sortir una mica més de l'habitació, que és on es passa la major part del dia.

El menjador està completament buit. Lògic. És massa d'hora per a la majoria. De fet, acaben d'obrir les portes per a l'esmorzar.

Se serveix un bol de cereals de mel i llet semidesnataada amb una cullerada de sucre, i s'asseu en una de les taules per a quatre de la part esquerra de la sala. Mentre menja, repassa les xarxes socials al mòbil. Té un missatge privat a Facebook. És d'ell.

«Segur que encara estàs dormint, però ja deu faltar poc perquè et despertis. A Buenos Aires són les tres de la matinalada. Maleïdes siguin les quatre hores de diferència. Però aviat ja no hi haurà distància entre nosaltres. Compto ansios els dies que falten per veure'ns. D'aquí a poc podré be-

sar aquests llavis que fa tant de temps que desitjo tastar. El maig serà el millor mes de la meua vida. No t'oblidis que t'estimo molt. No puc deixar de pensar en tu. Després parlem. Me'n vaig a dormir. Bon dia, nina d'ulls blaus».

La Silvia llegeix un parell de vegades més el text que ha rebut fa més o menys una hora i quart. S'ajusta la gorra i sospira. Falten exactament trenta dies. Ella també porta el compte. L'11 de maig, en Gabriel volarà des de l'Argentina fins a Espanya i es trobaran en persona per primera vegada.

—Perdona, que puc seure?

La noia alça la vista i veu un noi amb el qual s'ha creuat en dues o tres ocasions. Estava tan concentrada en el missatge de Facebook que no s'ha adonat que entrava al menjador.

—Sí, i tant —respon ella, una mica confosa.

—T'he vist unes quantes vegades per la residència. Em sembla que ja comença a ser hora que ens presentem, no? —diu el noi, mentre deixa la safata a sobre la taula—. Em dic David, estic a l'habitació 1152. Som veïns de passadís.

—Jo sóc la Silvia. Encantada.

Cap dels dos no s'aixeca per fer dos petons a l'altre. Simplement, se somriuen. La noia es guarda el mòbil a la butxaca del jersei i continua menjant. De cua d'ull, observa el seu company de taula. Sens dubte, és un dels nois més guapos que ha vist mai. I aquesta manera de presentar-se? Li ha fet recordar el començament de *Coneixes en Joe Black?*, quan en Brad Pitt i la Claire Forlani es coneixen en una cafeteria. Li crida l'atenció el tatuatge que li adorna el coll: un fènix imponent.

—Com van els primers dies a la residència? —pregunta en David, que unta una torrada de pa de motlle amb mantega—. T'has adaptat bé?

—Sí. Més o menys. Però encara no he tingut temps de conèixer ningú.

—És normal. Fa molt poc que vas venir.

—Aquí sou tots amics, o cadascú va per la seva banda?

—Hi ha de tot. Els del nostre passadís ens entenem força bé.

Durant una bona estona, el noi es recrea i li descriu els components de l'IB. S'anima a revelar alguna peculiaritat de cadascú. Li parla d'en Toni, el valencià rapat, i del seu vici amb la consola; i també de l'Iria, la petita gallega de caràcter enèrgic i el seu inseparable Julen, el navarrès a qui tothom aprecia molt. Després li parla de l'Óscar i la seva guitarra i de l'Ainhoa, que acaba de tornar a Madrid després de passar algun temps a Las Palmas, tot i que prefereix no explicar-li els motius de l'absència de la canària. Quan esmenta l'Elena, no li parla de com estan les coses entre ells ara mateix, ni que va sortir uns quants mesos amb la Marta, la seva germana petita.

—És la perfeccionista de la colla —diu, fent referència a la toledana—. Però s'ha anat relaxant amb el pas de les setmanes. Segur que us entendreu.

Això espera. Després de la mala experiència del pis compartit, no vol més enemics. Han sigut uns mesos molt durs. Quan va marxar de Càceres, mai no s'hauria imaginat que l'atzar li buscava unes companyes tan complicades. De seguida li van posar la creu perquè era diferent d'elles: no fumava marihuana, no sortia de nit i intentava no saltar-se les classes. Per acabar-ho d'ado-

bar, van descobrir allò de l'argentí i des de llavors encara va ser pitjor.

—A la teva habitació hi havia la Nicole —continua en David—, una noia peruana que ha tornat a València, amb la seva mare i els seus germans.

—Per què hi ha tornat? Que no es va adaptar?

—No, no va ser per això. Abans de Nadal va patir un atac racista a la cafeteria on treballava, a Callao. Se'n va anar a València per recuperar-se, i la seva mare no l'ha deixat tornar.

—Però està bé?

—Sí, físicament s'ha recuperat del tot de la pallissa que li van clavar. I mentalment és molt forta. Ella vol tornar a Madrid, però a la seva família li fa por que li passi una altra vegada el mateix i no la deixen venir. La trobem molt a faltar, perquè és una noia encantadora. Sempre té el somriure als llavis. Era la que aportava més energia positiva al passadís. L'estimem molt.

—Ostres, em sap greu. Potser no és gaire agradable per a vosaltres veure que ara la seva habitació l'ocupa una altra.

—No pateixis. Tu no en tens la culpa. Ens encantarà que formis part de la colla.

En David li somriu amb aire tranquil·litzador perquè la noia no se senti malament. La Silvia acota el cap i omple la cullera de cereals. Quan torna a mirar-lo, el noi continua somrient. Nota un pessigolleig a l'estómac. Es ruboritzava i intenta refugiar-se sota la visera de la gorra. S'ha posat nerviosa i no sap per què.

—Encara no m'has dit d'on ets —recupera la conversa el noi, després d'uns segons de silenci.

—Sóc extremenya, de Càceres.

—Una ciutat preciosa.

—Hi has estat?

—Sí, dues vegades —contesta en David, tot content, mentre recorda els moments feliços de la seva infantesa—. No conec ningú d'Extremadura aquí a la residència. Ets la primera.

Un altre cop el somriure. Però en aquesta ocasió, tot i que li ha tornat a venir el pessigolleig, la Silvia no aparta la mirada. Aguanta, sense abaixar-la, sense amagar-se. Ella també somriu i tot seguit inicien una animada conversa sobre aspectes relacionats amb la comunitat autònoma de la qual prové la noia. Després, ell li diu que és sevillà i comencen a parlar d'Andalusia i la seva capital. L'esmorzar s'allarga, i el menjador es va omplint. Arriben l'Ainhoa i l'Óscar, que seuen a la taula de la Silvia i en David. El noi els presenta l'extremenya, i la canària i el vallisoletà de seguida s'interessen per la nova companya de passadís.

—Què estudies?

—Arquitectura —respon la noia a l'Óscar.

—Jo també vaig estudiar arquitectura a Valladolid abans de canviar-me a psicologia!

—De debò? Que no et va agradar?

—Prefereixo el que estudio ara. Ho trobes difícil?

—Home, de fàcil no ho és gens. S'ha de tenir paciència i dedicar-hi moltes hores. Des que he arribat a la residència, gairebé no he tingut temps de sortir de l'habitació.

La Silvia els explica la quantitat de pràctiques que ha de fer i el temps que es passa davant dels llibres, però evita revelar-los què fa amb el que té lliure. D'aquest tema, prefereix no parlar-ne.

—On vivies abans de venir a la residència? —intervé l’Ainhoa, que per esmorzar menja unes quantes peces de fruita tallades a rodanxes.

—En un pis compartit del carrer Guzmán el Bueno. Però no tinc un bon record de l’experiència.

—Ah, no? Què ho fa?

—No he tingut precisament les dues millors companyes del món. M’han fet la vida impossible. Sort que ha quedat una habitació lliure aquí i he pogut fugir del pis. Sí, he tingut molta sort.

La noia mira els companys de taula i s’adona que potser no s’ha expressat prou bé. Si hi ha una habitació disponible és perquè la Nicole ja no hi és, tal com li acaba d’explicar en David. I les circumstàncies per les quals va abandonar la Benjamin Franklin són prou delicades per anar amb peus de plom amb el que diu.

Per això mira de rectificar-ho ràpidament.

—Ho sento. Sé el que li va passar a la vostra amiga, i no volia que semblés que...

—No pateixis —la interromp el sevillà, sense perdre el somriure—. Ja t’ho he dit abans, tu no tens la culpa del que ha passat.

—Ja, però això no treu que em senti una mica estranya.

—La Nicole és la Nicole, i tu ets tu. No la substitueixes, només has ocupat una habitació que havia quedat lliure.

Les paraules d’en David animen la Silvia, que constata que l’expressió dels altres també es relaxa. Això la tranquil·litza. El que menys desitja ara mateix és posar-se en contra els nous companys amb els quals conviurà els tres mesos següents.

—Aquí et tractarem bé. No serà com al pis que comparties. I per a qualsevol cosa que necessitis, pots comptar amb nosaltres.

L'extremenya assenteix i dona les gràcies a en David. El noi del fènix al coll és encantador. I els altres dos joves també li han caigut bé. Pel que sembla, en aquesta residència tot és bon rotllo i companyonia. Només espera que la resta del passadís 1B sigui igual d'amable.

Finalment, acaben d'esmorzar i pugen per parelles fins a la recepció. La Silvia va amb en David. Llavors, li ve al cap una cosa que abans s'ha oblidat de demanar al seu nou amic.

—Si ho he entès bé, he conegut l'Ainhoa i l'Óscar, i m'has parlat de quatre persones més. Comptant-nos a tu i a mi, això sumen vuit. I el passadís té nou habitacions. No falta algú?

En David queda inexpressiu i continua caminant en silenci. És veritat, no ha esmentat el resident de la 1156. Ho ha fet expressament. Però què n'hi pot explicar i què no?